

troer ikke, at den Tilførsel, der er skeet, i og for sig er tilstrækkelig til at kunne afgjøre alle de Tvivlsmaal, der kunne opstaae for de enkelte Yderes Vedkommende med Hensyn til Opholdsstedet og Tiden. Der er en Uklarhed i Loven — ialtsald fremtræder det saaledes for den almindelige Mand — med Hensyn til, hvorledes Skatten skal beregnes for de Folk, der ere flyttede fra een Commune til en anden. Jeg for mit Vedkommende antager, at det er Lovens Mening, at Vedkommende skal optages som Skatteyder i den Commune, hvori han den 1ste April i Skatteaaret boede, og at den Indtægt, hvoraf han bliver at beskatte, er den, som han har havt Aaret forud, ligegyldigt om i den ene eller anden Commune. Men der er en vis Tilbøielighed paa Landet til at sige, at man ikke har Noget at gjøre med den Commune, hvori man boer, naar Indtægten er falden i en anden Commune, hvor det altsaa maa være, at Krigsskatten skal kræves, og dette maatte jo kunne føre til, at Skatten intetsteds kunde afkræves Vedkommende.

Saafrømt man maatte ville følge mit Forslag, at stryge § 1, bliver det naturligtvis nødvendigt rundt omkring i Udkaftet at vedtage enkelte Redaktionsforandringer paa Steder, som de ikke længere vilde svare til Lovens Formaal. Jeg skal tillade mig at henlede Opmærksomheden paa en Redaktionsforandring, der bliver nødvendig, hvad enten man følger mig eller ikke; det er nemlig med Hensyn til § 6, hvor Talen er om, hvem de Skattepligtige ere. Der kan paavises ikke ganske faa Tilfælde, hvor de saakaldte juridiske Personer have unddraget sig al Beskatning efter Indkomsten, og hvor de have faaet fuldstændig Medhold hos Indenrigsministeren, der har fritaget dem for at svare nogenformelt Skat efter Indkomsten. Forsaavidt Talen er om Bøndergods, er dette jo uden Betydning, saalænge Hartkornsskatten vedbliver, men falder den bort, er det nødvendigt, at Vedkommende maae beskattes i den Commune, hvor Eiendommen ligger, af den Indtægt, de have af den. Men

der er allerede nu en Art Indkomst, der paa denne Maade vil blive undbragen det Sogn, hvor den falder, og det er Tienderne. Hartkornsskatten af Tienderne er i og for sig ubetydelig i Forhold til Indkomsten, og det har afstedkommet ikke faa Ubilligheder, at den Slags Eiendomme er bleven fri, idet man har henstødt sig derunder, at de juridiske Personer ikke ere pligtige at svare Skat. Jeg skulde nu troe, at det ved en lille Forandring i § 6 vil være muligt at forebygge Gjentagelse deraf. — Der er et andet tvivlsomt Spørgsmaal, der med Hensyn til § 6 har fremsat sig for mig, og det er betræffende Arvefæsteafgiften, nemlig om den er af den Art Indtægter, der skulle beskattes i den Commune, hvori den Eiendom, hvoraf Afgiften svares, beskattes, idet man med en vis Ret — og jeg slutter mig til denne Fortolkning — maa kunne sige, at naar den er radiceret i en bestemt Eiendom, maa den sættes ved Siden af enhver anden Indtægt af Eiendommen, hvorimod det heller ikke kan nægtes, at den, naar den er afløst fra Eiendommen og er uforanderlig, gjerne kan betragtes som en Panteforandring, Vedkommende har i Eiendommen, hvoraf Følgen imidlertid vil blive, at Indkomsten vilde være at beskatte paa det Sted, hvor Vedkommende boer, og ei der, hvor Eiendommen ligger. Jeg nævner dette, ikke fordi det har nogen saa overordentlig stor Betydning, men fordi det er mig bekjendt, at der har været ført Strid derom; og kunde dette afhjælpes ved en Redaktionsforandring i Paragraphen, bør det jo aabenbart skee. — Der er et andet Forhold, der ogsaa idelig giver Anledning til Strid, det Spørgsmaal nemlig, hvor Rentebyrden skal paalægges. Dette gjælder, hvor et stort Complex af Eiendomme er pantsat under Eet, men hører under forskjellige Sogne; da bliver Spørgsmaalet; Hvor skal Rentebyrden trækkes fra? Man kan jo ikke lægge det Altsammen paa Opholds-Communen, men Noget maa følge de Eiendomme, der udgjøre Dele af Pantet, og der maa altsaa en Bestemmelse om, paa hvilken Maade dette skal